

der 1 Kr. pr. Medlem! Statsbidraget for 1908—09 kan ikke medregnes, da dette ikke vil indgaa førend i 1909—10 og bliver faktisk at anvende til Understøttelser i 1909—10.

Under disse Forhold har Mindretallet i Udvalget foreslaaet, at Staten skulde yde Bidrag til en ekstraordinær Reservefond. Den Tanke er accepteret af Folketingets Højre ved tvende Afstemninger i Fjor og Forfjor, idet man har erkendt det ubillige i at lade Kasser træde i Virksomhed i det Aar, hvor deres Risiko var højest, inden de have faaet Tid til at samle en Reservefond. Mindretallet har yderligere ment, at dette Krav var begrundet, idet Kassernes Medlemmer før Anerkendelsen have samlet ca. 400,000 Kr., hvortil der intet Bidrag er ydet. $\frac{1}{3}$ af dette Beløb er dog medgaaet til at dække Underskuddet i 1908—09.

Mindretallet ønskede en vis Gensidighed mellem Kasserne; der ligger jo i det Princip, at Understøttelse gives i Forhold til eget Bidrag — hvor retfærdigt dette end kan synes — den Uret, at f. Eks. velstillede Arbejdere som Typograferne kunne faa 5 Gange saa stort Statstilskud som f. Eks. Arbejds mændene. Mindretallet maa ønske Oprettelsen af en fælles Reservefond, der kan give Understøttelse eller Laan til de enkelte Kasser, hvor Arbejdsløsheden i et enkelt Aar har ramt *over* Kassens Evner. Det var til denne fælles af Kasserne i Fællesskab ejede og af Nævnet bestyrede Reservefond, at Mindretallet ønskede et Bidrag paa ca. 200,000 Kr., mod at Fagforeningerne ekstraordinært skød et lignende Beløb til Arbejdsløshedskassernes fælles Reservefond.

Med Hensyn til Forslaget om fortsat Hjælp til de arbejdsløse, der have opbrugt den dem efter deres Forsikring lovhjemlede Understøttelse (af fra 50 til 70 Dages Hjælp), da er Mindretallet afgjort bange for denne Sammenblanding af *Forsikring* og Hjælp af Kommunekassen uden Fattighjælps Virkning, der ligger i, at en arbejdsløs, der har faaet Understøttelse af sin Kasse i f. Eks. 70 Dage, derefter i andre 70 Dage kan gaa til Kommunen.

Her maatte Mindretallet selv for en Undtagelseslov hævde Nyttens og Ønskeligheden af, at de *Kasser*, der skulle henvise deres Medlemmer til Kommunekasserne, selv bære en Del af Byrderne — f. Eks. ved, at disse refundere Kommunen 33 pCt. af de Beløb, Kommunen har udbetalt til arbejdsløse i Henhold til Loven om den fortsatte Hjælp.

Det, der er det store i Arbejdsløshedskasserne, er tre Ting:

- 1) at det er Hjælp til Selvhjælp, idet Arbejderne betale deres Præmie,
- 2) at Hjælpen til arbejdsløse trængende fordeles af Mænd af disses egen Samfundsklasse, ja, af Fagkammerater, der virkelig kunne bedømme Trangen og ikke ville lade sig føre bag Lyset, og som nu en Gang, naar det gælder deres egne Interesser, saa herligt ere blottede for den Sentimentalitet, der er al klog Velgørenheds værste Fjende,
- 3) endelig, at Kontrollen med, at de selvstyrende Arbejdere klogt og fornuftigt give Hjælpen, ligger i, at de selv skulle betale *mindst* Halvdelen af Hjælpen.

Alle disse tre Principper krænktes i Lovforslaget, naar i alt Fald ikke Arbejdsløshedskasserne ved at refundere en Trediedel af den fortsatte Hjælp til Personer, Kasserne selv have henvist til Kommunen, paatage sig det *økonomiske Medansvar*, der er det *uundværlige Kontrolmiddel*.

Mindretallet maa yderligere stærkt beklage Regelen om, at Forsørgelseskommunen ikke skal refundere noget til Opholdskommunen. Dette kan føre til, at en Kommune, der *ikke* selv giver fortsat Understøttelse til sine arbejdsløse, kan anvise disse at drage til København, Frederiksberg og Gentofte.

Da Mindretallets Ændringer — hverken med Hensyn til Kravet om Statstilskud til en fælles Reservefond eller til Kravet om, at Kasserne skulle refundere Kommunen en Trediedel af Kommunens Udgift til fortsat Hjælp — ikke har